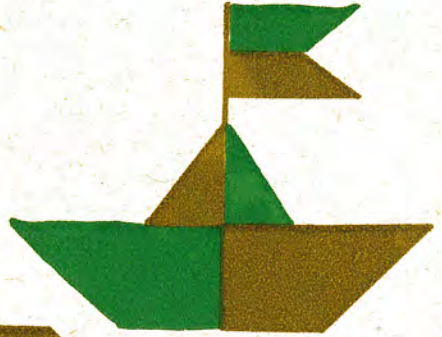

6

ŠOLA

XX
GALEB
XX

1945

1965

LIST ZA MLADINO • Izhaja mesečno v Trstu • Izdajatelj in odgovorni urednik: Ivan Grbec • Glavni urednik: Milan Jereb • Uredništvo: Opčine pri Trstu • Uprava: Trst, Strada di Fiume 432, telefon 722-376 • Tiska tiskarna »Graphis« v Trstu, ulica Sv. Frančiška 20, telefon 29-477 • Naslovno stran napravil prof. Avgust Černigoj

VESELE VELIKONOCNE PRAZNIKE ŽELITA VSEM NAROCNIKOM IN BRALCEM »GALEBA« TER VSEM SODELAVCEM

UREDNIŠTVO IN UPRAVA

Usebina:

R. Hlavaty: Pomlad prihaja	121
M. Konopnicka — S. Vinšek: Vrba	121
Angelo Cerkvenc: Resnici glave ne odrobiš, ker resnica ne umira	122
V. K.: Prišel bo vuzem	125
Tone Seliškar: Morska deklica	126
Danilo Gorinšek: Osel in balon	128
Jože Jesih: Na parkirnem prostoru	129
Zdenka Jerman: Strahopetni Kurata	130
Dušan Kuret: Potihnil je hokejski vihar	132
Miro P.: Slavni popotniki — Marco Polo	134
Miro P. Severni jelen — domača žival Laponcev	134
A. V.: Rimska cesta	135
Novica	136
Meta Rainer: Dva Indijanca	137
Gustav Strniša: Past	138
Neža Maurer: Mucke grede na sprehod	138
Gustav Strniša: Netopir	139
Tanja Maurič: Pametna ovčica	141
Neža Maurer: Očala	142
Podnanoški: Konec marca	142
Dopisi naših šolarjev	143
Zapojmo: Janez Kuhar — Narobe svet Borut Lesjak — Veverica	144

Ilustr. R. HLAVATY

R. HLAVATY

Hudo nas zebe januarja,
še februar se z botro zimo
rad pomenkuje in se šali;
nahoden je in kadar kihne,
še dimnik s kraških bajt odpihne.
A marec se že smeje
in sonce nagovarja,
naj greje, naj le greje.

Pomlad prihaja

Čeprav še kakšen dan
zapiham v mrzlo dlan,
me to prav nič ne moti,
ker vem: pomlad je že na poti.

MARIJA KONOPNICKA — STANA VINSEK

Že mucke, že mucke je vrba razvila,
nam jih podarila ta palma aprila.
Mačice rodila nad bistro je vodo,
duh aprila vlila v pomladno prirodo.

Ve bele, ve mehke, ve mucke kosmate:
ali meni topli kožušček prodate?
»Ne, ne, ne, nas zebe, noči so še hladne,
vsako jutro ostre so sape pomladne!«

Ve vrbe, ve vrbe, kako ste bogate:
tisoč gibkih vejic in mačic imate!
Iz vas je mlada vesna za nas prebudila
v prve tople dneve to cvetje aprila.

LEV IN ČRNI VRAN

Črni vran je dolgo vtikal ključ v ključavnico.

»Carovnica! Začarala je ključavnico!« se je jezil. Naposled mu je le uspelo vtakniti ključ v ključavnico in odkleniti vrata. Odprl jih je in se zagnal v klet; malo je manjkalo, da ni telebnil na tla. Lev je naglo povlekel ključ iz ključavnice in zaloputnil vrata.

»Golobičica, ho-ho-ho, ali bi ščepec pšeničke, koruze? Pečenka ti ne diši, kaj?«

Lev je najprej z notranje strani bliskovito zaklenil vrata, vtaknil ključ v žep, nato silovito zamahnil, Črnega vrana s pestjo usekal pod brado in ga tiho, toda divje ozmerjal:

»Rabelj! Na, tu imaš pečenko!«

Črni vran se je sesedel, kakor da mu je kdo strelovito spodsekal noge. Lev je odrezal kos vrvi, mu zvezal roke in noge in mu zatlačil v usta kos blaga, ki ga je bil, kakor bi mignil, odrezal od njegove žametne jopice.

»Počivaj v miru, krvnik, dokler te kdo ne prebudi!« je rekel in ga porinil k vratom.

»U, je težak! Kakor vreča rone!«

Od daleč je bilo slišati godbo, neubrano petje pijane drhali in copo-

tanje. Očitno so se plesalci v veliki dvorani noro vrteli.

»Tako, Biserka, zdaj lahko odri- neva! Pot v svobodo ti je odprta!«

»Odrezal je še en konec vrvi in vrv spodaj znova zavozljal. Biserki je vel, naj se ga oprime okrog vratu in naj mu da noge pod pazduho. Ko se ga je oprijela, ji je čez svoje prsi zvezal noge.

»Da ne bi strmoglavila v globino, če bi morebiti omagala! Lahka si kakor duh!«

Biserka se je nasmehnila in je me- nila:

»Zdi se mi, da sem prav zares sa- mo še duh.«

Lev se je oprijel vrvi in začel ple- zati.

»Poprimi še ti vsaj z eno roko za vrv! No, vidiš, saj gre!« jo je hra- bril.

»Roke se mi tresejo!« je potožila.

»Le pogumno! Pol višine sva že premagala! Godba naju spremlja!«

Od daleč so se, drug za drugim, gnali valovi poskočne godbe, ki jima je, vsaj zdelo se jima je tako, olaj- ševala plezanje, jima vlivala v žile in mišice novih moči.

»Če ne moreš več, spusti vrv in se me znova oprimi z obema roka- ma!« ji je dejal.

Biserka, ki je nepričakovano začu- tila, da ji je žile prešinila čudežna si- la, da ji je ojačila mišice, okrepila pogum in voljo, je presenečena po- vedala Levu, da jo je vso prevzela neznana moč.

Lev ji je razodel:

»Biserka, to je Vedovinov klic, Ve- dovinova moč! Tudi mene je sinoči tako poklical in priklical, a o tem ti bom pripovedoval pozneje.«

Že sta se bližala oknu. Biserka se je bala, da utegnejo Volkunovi biri- či odkriti njen pobeg, preden se bo zares rešila.

Lev je veselo vzkliknil:

»Na konju sva! Okno! Prijel sem se že za križ! Primi se še ti!«

Odvezal ji je noge, da je lahko čez njegov hrbet splezala in legla na spodnjo okensko steno. Medtem ko je ona ležala na širokem zidu, je Lev pritegoval k sebi vrv. Zunaj je bila tema, pod njima se je razprostiralo — zdelo se jima je — brezno brez dna. Okrog in okrog gradu je zlove-

šče zavijala burja, gozd se je upo- gibal in ječal pod njenimi zamahi.

»Vse nama gre na roke, celò bu- rja in gozd!« se je veselil Lev.

Ko je pritegnil na okno poslednji konec v kito spletene vrvi, bi bil najrajši zaukal. Komaj komaj se je krotil. Zdaj naj kar pridejo! je po- tihem mislil. Ne Biserke ne bo več ne vrvi! Samo zavaljeni Črni vran bo smrčal v zapuščeni kleti! Menili bodo, da so Biserko odnesli duhovi, ha-ha! se je v srcu smejal, čeprav ju je čakala ne ravno naporna, pač pa še nevarna navzdolnja pot. Naglo je spustil vrv ob zunanji steni stol- pa navzdol, se prepričal, da se ni za- taknila kje v bližini križa, ker bi drugače potem, ko se bosta spustila v globino, prenaglo zdrknila navzdol.

»V redu! Zgoraj je vrv napeta!« je zamrmral in se obrnil k Biserki: »Oprijel se bom vrvi in se spustil za dober korak navzdol. Prevleci se na zunanjo stran križa, dobro se ga pri- mi z obema rokama in mi stopi z nogama na rami! Previdno, Biser- ka!«

Biserka je storila, kakor ji je na- svetoval.

»Dobro je! Čvrsto mi stojiš na ra- mah!« ji je rekel in se počasi, z Bi- serko vred, spustil še za korak na- vzdol. »Zdaj se primi najprej z des- nico, potem pa z levico za vrv!«

»Prijela sem se!« mu je dejala.

»Spusti se počasi počasi navzdol in se me oprimi z nogama okrog hrbta! Previdno, nič se ne mudi!«

Biserki so se tresle roke, je pa ču- tila, da jo vso preveva neka nena- vadna moč.

»Močno me objemi z rokama o- krog vratu, z nogami okrog hrbta! Tako je prav!« jo je pohvalil, ko se ga je oprijela okrog vratu. »Zdaj pa navzdol!«

Prav tedaj je priprhutala od ne- kod Čebļavka in se posmehljivo

oglasila, oponašajoč Volkunov zamolkli, grgrajoči glas:

»Nepoboljšljiva si, Biserka! Zato te jaz, knez Volkun, obsojam na smrt! Ho-ho-ho...«

Lev in Biserka sta se morala zasmejati. Čez nekaj trenutkov sta že varno pristala na travnatem pobočju pod grajskim stolpom. Vedovin ju je že pričakoval in ju pozdravil:

»Pozdravljena, Biserka! Nikdar več te črni vran ne dobi v kremplje, zakaj Volkunu so ure štete!«

Biserka ni premogla nobene besede. Oblile so jo solze. Objela je Vedovina, očko vseh živali, in komaj komaj izjecljala:

»Dedek moj!«

Okrog Biserke in Leva se je zbrala, poleg Vedovina, vsa družčina: orel, šoja, trije jeleni, kakor da so prav posebno hoteli poudariti trenutek slovesne rešitve.

»Zdaj se ne utegnemo pomenkovati,« je dejal Vedovin in ukazal:

»Najprej razvozljajmo vrv, jo razpletimo in potegnimo s stolpa! Si-

cer se ne mudi tako hudo. Svit še drema in sanja.«

»Nemara pa se le mudi!« je ugovarjal Lev. »Kaj bo, če najdejo Črnega vrana, ki leži zvezan v mramornem stolpu?«

Vedovin se je zasmel in ga vprašal:

»Si ga dobro upilil, a?«

»Pod brado sem ga s pestjo. Sedel se je, kakor da je treščila vanj strela.«

Vsi trije so se lotili vrvi in jo hitro razpletli. Potegnili so jo navzdol in zvilili. Za nekaj trenutkov je burja ponehala, godba, vriskanje, ukanje, neskladno petje iz dvorane je močnejše zabučalo. Čebļjavka je letala okrog dvoranskih oken in neprenehoma ponavljala Volkunove besede, s katerimi je bil obsodil Biserko na smrt. Pri tem se je prešerno, zasmehovalno hohotala.

»Zavihtimo se v sedla!« je ukazal Vedovin. »Biserka, ali boš lahko jahala?«

»Poskusila bom.«

Lev je menil, da ne bo mogla jahati, češ da je sestradana ter hudo oslabela.

»Jo bom jaz vzel v naročje, da se ji kaj ne pripeti,« je predložil.

Vedovin je privolil v njegov predlog in mu velel, naj priveže Pišu na sedlo vrv, ponjavo in malho s pilami.

»Orlik,« je rekel orlu, »ti lahko kar odletiš. Kako? Pretemno je? Ne letiš rad ponoči? Tudi prav! Pa mi sedi na ramo! Urni, Zvesti, Piš, v drnec pa domov! V drnec pa v svobodo!«

Biserka in Lev sta razposajeno povzela:

»V drnec pa v svobodo!«

Jeleni so jadrno odparkljali. Čebļjavka je priletela in je hotela sesti Vedovinu na drugo ramo.

»Ne, Čebļjavka!« je Vedovin zavr-

nil njeno očitno prošnjo, naj bi jo vzeli s seboj domov. »Nalogo moraš izpolniti do konca! Vrni se v grad! Obletavaj ga, trkaj na dvoranska okna, draži Volkuna, ki se veseli, prepevaj mu pesem o resnici, ki ne umira, ki mramornate stolpe podira! Ko bo Volkun zvedel, da mu je Biserka ušla, se bo zgrudil. Tedaj mu zapoj pesem:

»Stoglavi zmaj, sto glav odrobila ti je resnica,

resnica zmagala je, ž njo svoboda in pravica, svoboda in pravica!«

»Si si zapomnila? No, ponovi!«

Čebļjavka je pesem ponovila in odletela. Pela je tako glasno, da je preglasila zavijanje burje, ki je stišala svoje bučanje. Še več: spremljala je njeno petje kakor orgle:

»Stoglavi zmaj, sto glav odrobila ti je resnica...«

Njeno petje je počasi tonilo v daljave, jeleni, Vedovin, Biserka, Lev in Orlik na Vedovinovi rami so se v zavetju gozda in burje spokojno, prijetno utrujeni, v naročju občutja svobode, vračali v Vedovinovo domovanje.

(Se nadaljuje)

V. K.

PRÍSEL BO VUZEM

Prišel bo vuzem,* prišla pomlad,
zimske skrbi se poslavlajo,
z gričev zelenih, cvetočih livad
nove nade pozdravljajo.

Prišel bo vuzem, prišla pomlad,
rdeča bandera bodo vihrala,
sveta monštranca kot sonček zlat
se bo pred nami bleščala.

Prišel bo vuzem, prišla pomlad,
v srcih nam tiho veselje polje
in kot da nosimo s sabo zaklad,
smo dobre in židane volje.

* vuzem = velika noč

Morska deklica

Oče deklici, o kateri govori ta povest, je bilo sonce, mati luna. Ime ji je bilo Zorana. Svoje dvore je imela v velikanski skalnati votlini na otoku, na katerega še ni stopila človeška noga. Imela je prekrasno zlato ladjo s srebrnimi jadri in kadar se je peljala po morju ko misel in če se je vihar dvignil, so se valovi pokorno razmaknili. V njenih dvorih se je vse svetilo od sončnih in luninih žarkov in imela je poleg sto delfinov še nešteto drugih služabnikov, tako na primer: vse morske vetrove, ki so ji česali zlate lase; roj iglic — ribic, ki so ji šivale obleke iz zlatih in srebrnih nitk sonca in lune; korale, ki so ji zidale vedno nove dvore; školjke, ki so ji delale vedno nove bisere; vojsko vitezov, silnih rakov v oklepih in s strašnimi kleščami, ki so ji čuvali zaklade; nešteto rib, s katerimi se je kratkočasila v vodi; galebe, ki so ji prinašali poročila z vseh delov sveta. Skratka, imela je vsega, kar si je poželega, in oče in mati sta jo ljubila.

Mornarji so vedeli, da živi nekje ta deklica, toda videl je še ni nihče. Vsi mornarji pa so hrepeneli po njeni lepoti in po njenih zakladih in tisoč in tisoč ladij se je razbilo, ko so iskali Zorano.

»Kako je to mogoče?« so se spraševali drzni mornarji. »Deklica je, to vemo, prebrodili smo že vsa morja sveta, a o deklici ne duha ne sluha.«

In iskali so jo cesarji in kralji in vitezi ter drzni vojščaki, papeži in škofje, sultani in maharadže, toda nikomur ni uspelo najti Zorano.

Kako to, da nikomur ni uspelo priti z ladjo do njenih dvorov? Tudi mogočni turški sultan Ali Mustafa, ki je bil eden najbolj bogatih vladarjev, si je zaželel Zorane in njenih zakladov. Dal je stesati mogočno ladjo, za posadko je odbral najbolj drzne mornarje in jim velel:

»Ko boste pripeljali Zorano, dobi vsak korec cekinov in bo povišan med moje vezirje. Če se boste vrnili brez Zorane, bom vsakemu odsekal glavo, trupla pa vrgel lačnim psom za hrano.«

Ladja je odplula in prebrodila velika morja, a otoka, kjer je živala Zorana, nikjer in nikjer. Nekoč pa se je ladja že približala otoku. Tedaj je sonce, Zoranin oče, zagledalo ladjo in dejalo:

»Ali Mustafa je mogočen vladar, to je res. Požgal je že nič koliko mest, tisočim in tisočim je velel odsekati glave, tisoč in tisoč otrok je ugrabil staršem in jih odpeljal v sužnost. In krvoločna zver si je zaželela tudi Zorane, te hčerke luči in svobode. Ne boš je dobil, Ali Mustafa! Mornarjem bi itak posnel glave, zato je bolje, da utonejo v morju!«

Velel je oblaku, da je pokril nebo, velel je viharniku, da je dvignil valove, in ladja se je potopila.

Nekoč pa je opazila luna, njena mati, kako se ponoči otoku bližala neka ladja. Razsvetlila je srce kapitanu, ki je vodil ladjo, in potlej se je skrila za oblak in dejala:

»Kapitan ladje je poglavar morskih razbojnikov. Nič koliko ladij je že ugonobil in poklal nič koliko nedolžnih mornarjev. A zdaj se mu hoče še Zorane in njenih zakladov. Zaman!«

Velela je burniku in dvignil je valove kot gora visoke in gusarska ladja se je potopila.

»Ne bo je dobil ne krvoločnež ne nasilnik; ne pogoltnež ne pohlepnež; ne zvitorpec ne lažnivec; ne hinavec ne svetohlinec; ne mevža ne podrepnik!« sta sklenila njen oče in mati.

»A kje na svetu je tak človek, da ne bi bilo majceno od vsega tega v njem?« je vprašalo sonce.

»Se bo že našel, saj je ljudi na zemlji ko mravelj!«

Zorana pa je samevala v svojih bisernih dvorih in se je dolgočasila. Vozila se je v svoji zlati ladji, pa ji je bilo dolgčas, presipavala je bi-

sere pa je postala žalostna; poigravala se je z ribicami, a vseeno ji je bilo dolgčas. Najraje je poslušala galebe, ki so ji pripovedovali, kar so videli na morju.

Nekoč ji je pripovedoval star galeb, kar je bil videl prejšnji dan.

»Daleč, daleč od tod živi ob morju mlad ribič. Kakor si ti bogata, je on reven. Eno samo majhno leseno barčico ima, da lahko lovi ribe. Lep pa je tako, da ga je veselje pogledati. Vesel pa ni. Prihrumeli so sovražniki v njegovo deželo. Branil je svojo zemljo, toda sovražnikov je bilo preveč. Zvezali so ga in vrgli v ječo. Slišal sem ga, kako je vzdihnil v ječi:«

»Tako sem mlad, pa bom moral umreti!«

Zorana je pri priči vzljubila tega ribiča.

»Kako mu je ime?« je vprašala Galeba.

»Zoran!« je dejal Galeb.

In ko je vzšlo sonce, je dejala očetu:

»Zorana hočem, nikogar drugega!«
Tudi materi luni je tako dejala.

»Prav!« sta dejala oče in mati.

»Toda naj izvrši prej tri preizkušnje;

če ima tebe rajši kot vse tvoje zaklade, naj bo tvoj!«

Zorana si je izpulila deset nitk svojih zlatih las, jih dala galebu in mu naročila:

»Nesi jih Zoranu, z njim bo kupil ječarje in ušel iz ječe!«

(Konec prihodnjič)

DANILO GORINSEK

OSEL IN BALON

Pase rigavec se v travi,
dolgouhec, siv oslič,
za — balonom zastrmi se,
ki leti v nebo ko ptič.

Sivca zdaj balon podraži:
»Brž za mano pod nebo!
Pa kako bi letal osel,
saj zna — rigati samó!«

A tedaj balonček počí,
strmoglaví brž na tla.
Dolgouhec se namrdne,
zaničljivo zamomlja:

»Viš: ne bi z nebá omahnil,
ti napuh, ti počen meh,
če bi skromen bil osliček,
ki gará na trdnih tleh!«

Ilustr.: BINE ROGELJ

Dogodek NA PARKIRNEM PROSTORU

Matjaž, Andrej in Buč so bili nerazdružljivi prijatelji. V istih klopeh so drsali hlače, skupaj so hodili na nogometne tekme in skoraj ni bilo dneva, da ne bi družno pohajkovali po velikem parkirnem prostoru pred bolnico. Sicer pa za male razposajence ni bilo zanimivejše stvari na tem svetu od raznobarnih avtomobilov različnih oblik in znamk.

Nekega neobičajno sončnega jesenskega popoldneva so se junaki, tako kot že neštetokrat prej, sprehajali po veliki asfaltni ploščadi.

»Neverjetno, kako je danes dolgočasno. Še avtomobilov je manj kot običajno!« je lenobno menil Matjaž.

»Napravimo kaj nenavadnega!« je zaploskal Buč. »Bo takoj bolje.«

Andrej pa se je zamislil. »Kaj, če bi temu avtomobilu spustili zračnice!« je predlagal slednjič in pokazal na najbližji avto.

Kratkohlačniki so se prebrisanospogledali. Matjaž in Buč sta še navdušeno pokimala in se kar takoj lotila posla. Andrej pa je stopil k čuvaju, ki je prav tedaj udobno ždel v svoji lopi in se z njim zapletel v hudo zanimiv in pomemben pogovor o vremenu. Po nekaj trenutkih se je poslovil in počasi stopil proti prijateljema, ki sta stala sredi ploščadi, si zadovoljno mela roke in se komaj zadrževala, da ni sta bruhnila v prešeren krohot. »Uspelo je!« sta kriknila oba hkrati in pokazala na avto s praznimi zračnicami.

»Res, prava mojstra sta!« je dejal Andrej in se tudi nasmehnil. Tedaj pa je k avtu priteknel srednjeleten mož z malo deklico v naročju. Čim je zapazil, da so pnevmatike prazne, je položil deklico v avtomobil in pohitel k čuvaju. Povprašal ga je, če ima slučajno zračno tlačilko. Čuvaj pa je žal ni imel. Skupaj sta se vrnila k avtomobilu.

»In to se mi zgodi prav zdaj, ko se mi najbolj mudi!« je ves nesrečen tarnal lastnik avtomobila. »Hčerka je bila pri zdravniku in ta ji je predpisal ležanje v toplo zakurjeni sobi! Saj pravim, prav zdaj...«

Dečki, ki so se prej naglo poskrili za drugimi avtomobili, so prav dobro slišali vse, kar je povedal nesrečni oče. Buč pa je, ne da bi sploh

zinil besedo, zapustil prijatelja in jadorno pohitel domov po zračno tlačilko. Ko se je Buč vrnil s tlačilko, sta Matjaž in Andrej že postopala okoli avtomobila. Vsi trije so se nato hitro lotili posla. Pnevmatike so bile napolnjene v skoraj neverjetni naglici.

Lastnik avta se je ves presrečen zahvaljeval malim pomagačem za pomoč in nato je še vsakemu stisnil roko. Hip zatem je že odbrzel s parkirnega prostora.

»Pravzaprav niti ni bilo preveč zabavno,« je ves upehan rekel Matjaž.

»Pojdimo raje igrat domino!« je navdušeno dejal Andrej in prav nič rahlo udaril Buča po rami. »Tako vsaj škodovali ne bomo nikomur.«

Prijatelji so se prijeli za roke in pohiteli na Andrejev dom. Ob spominu na dogodek pa jim ni bilo preveč prijetno pri srcu in vsak je pri sebi sklenil, da se ne bo nikoli več lotil česa podobnega.

Priredila: ZDENKA JERMAN

Ilustr.: ALBIN ROGELJ

Strahopetni KURATA

(JAPONSKA PRAVLJICA)

Nekoč je živel človek, ki se je ne-prestano bahal, kako je močan in hraber. Ime mu je bilo Kurata. Ljudje so mu verjeli in kadar je šel skozi vas, so spoštljivo govorili:

»Lejte, lejte, hrabri in mogočni Kurata gre!«

Nekoč je bila v deželi vojna. Vsi možje so se nemudoma odpravili vojskovat, samo Kurata je ostal lepo doma.

Tedaj so mu sosedge rekli:

»Silni in hrabri! Čemu sediš doma? Pojdi se borit s sovražnikom!«

Kurata se je zelo prestrašil in odgovoril:

»Boriti se znam samo, če sedim v sedlu. Ko bi imel konja, bi takoj pregnal sovraga!«

Tedaj se je oglasil neki starček:

»Vzemi mojega konja in pohiti na bojišče! Sovražnik je že čisto blizu naše vasi!«

To je rekel zato, ker je vedel, da nima nihče v vasi črnega konja. A imel je smolo, kajti prav tedaj je prijezdil mimo človek na vranču. Ko je slišal Kuratove besede, se mu je priklonil in dejal:

»Slavni bojevnik! Če si res tako močan in hraber, vzemi mojega vranca! Naj ti bogovi pomagajo premagati vse sovražnike Japonske!«

Kurata se ni mogel več izgovarjati. Sedel je na vranca in odjahal na nevarno pot.

Že po eni uri ježe je zagledal množico vojakov, slišal krike, žvenket mečev in konjski rezget. Na širokem polju je divjala krvava bitka.

Kurata se je od strahu zvalil s konja in se hitro splazil v grmovje. Medtem mu je konj zbežal.

Bitka je trajala ves dan in ves ljubi dan je Kurata tičal v grmovju ter se tresel od strahu. Ko se je spustila na zemljo noč in je boj prenehal, je zlezal Kurata iz grmovja in se napolil domov.

Naenkrat se je spomnil: »Kako naj se vrnem domov brez konja? Kaj hitro bodo uganili, da mi je pobeg-

nil. Jaz pa sem jim rekel, da se znam boriti samo v sedlu. Treba si bo kaj izmisliti!«

Vtem je zagledal na cesti ubitega konja.

»Aha, jo že imam!« je vzradošče-no vzkliknil Kurata, stekel k mrtvemu konju in mu odrezal rep.

Ob zori se je vrnil v rodno vas. Sosedge so ga takoj obkročili in ga začeli spraševati o bitki.

Kurata je začel brez sramu lagati:

»Boril sem se za pet drugih! Kaj pa govorim — ne za pet, temveč za deset drugih! Sovražniki so kar padali pod mogočnimi zamahi mojega bridkega meča! Vranec jih ni uspel sproti poteptati!«

»Kje pa imaš svojega slavnega vranca?« so ga vprašali sosedge.

»Reveža so ubili tik pred koncem bitke,« je rekel Kurata in se delal, kot da mu je tega strašno žal. »Da, ubili so mojega slavnega konja! Za spomin mi je ostal samo njegov črni rep. Odrezal sem mu ga, preden sem odšel domov. Glejte, tu je!«

Prav tedaj je vzšlo sonce in vaščani so videli, da drži Kurata v rokah bel konjski rep. V temi se je bil zmotil in odrezal rep belemu konju.

»Eha!«, so vzkliknili kmetje. »Od kdaj pa imajo vranči bele repe?«

Na to jim Kurata ni znal odgovoriti; vaščani so brž doumeli, da je zmeraj samo lagal o svojem junštvu.

Kadar je šel posihmal skozi vas, so prezirljivo govorili:

»Lejte, lejte, bahavi in strahopetni Kurata gre!«

POTIHNIL JE HOKEJSKI VIHAR

Športna dvorana v Ljubljani, kjer so se od 3. do 13. marca odigravale vroče hokejske bitke

V dvorani Tivoli ni več slišati zvoncev in ragelj, s katerimi so bili opremljeni navijači hokejskih ekip, predvsem tistih, ki so se borile in si naposled tudi priborile kolajne: Sovjetska zveza zlato, Češkoslovaška srebrno in Kanada bronasto. Deset dni so se v tivolski dvorani, ki je vsak večer imela videz velike razsvetljene ladje, nizali nepozabni prizori zmag in častnih porazov. Ni bilo ekipe, ki s svojo borbenostjo ne bi napravila dobrega vtisa.

V ljubljanski A skupini so se reprezentance na koncu razvrstile takole: SZ, ČSSR, Kanada, Švedska, DR Nemčija, ZDA, Finska in Poljska. Za nobeno ne moremo reči, da je bila slaba. Borba je včasih postala preostra in sodnik je moral kaznovati z izključitvijo iz igre, ki je trajala po dve minuti, zdaj enega, zdaj drugega igralca. Največ so na kazenski klopi presedeli igralci Kanade in Poljske, in sicer po 84 minut, najmanj pa igralci Švedske — 21 minut vsi skupaj.

V B skupini, ki je igrala na odprtem stadionu »Šalata« v Zagrebu, je bilo seveda prav tako vroče na ledu, kakor v Ljubljani. Tam je bil ob koncu vrstni red takle: ZR Nemčija, Romunija, Jugoslavija, Norveška, Avstrija, Švica, Madžarska in V. Britanija. Jugoslovanska reprezentanca je dosegla več kakor je bilo pričakovati. Premagala je celo Norveško, ki je bila še lani član A skupine, potem Švico, ki ima veliko tradicijo v hokeju, Avstrijo in Madžarsko, neodločeno je igrala z V. Britanijo in Romunijo, izgubila pa je samo z ZR Nemčijo, torej z državo, ki ima zelo

razvit hokej in mnogo, mnogo več drsališč z umetnim ledom.

Posebno tekma z Norvežani je bila nekaj nepozabnega. Nihče, celo igralci sami niso mogli verjeti, da so premagali reprezentanco, ki je bila še lani hokejska velesila. Ves stadion je bil med tekmo kot razburkano morje. Veselje je bilo ob koncu nepopisno. Osem tisoč gledavcev je ob dviganju zastave pelo državno himno, potem pa so zagorele bakle... Junak med Jugoslovani na tej tekmi je bil vratar Tone Gale, nasploh pa je bil najboljši jugoslovanski igralec Albin Felc.

Dušan Kuret

Pogled v športno dvorano, ko je v tekmi med Cehi in Rusi prisostvovalo 13.000 gledalcev. V ospredju vidimo zmagovito rusko moštvo, ki si je priborilo svetovno prvenstvo in zlato kolajno

Miro P.

Slavni popotniki

MARCO POLO

Marco Polo je znan popotnik srednjega veka. Rojen je bil v Benetkah leta 1254. Ze v mladih letih je vzljubil morje in občudoval ljudi, ki so potovali križem po svetu. Kot mladenič se je udeležil z očetom potovanja v Srednjo Azijo. Sla sta na obisk k velikemu kanu Kubilaju v Mongolijo. Kanu se je mladi popotnik kmalu tako priljubil, da ga je imenoval za svojega namestnika v pokrajini Kjangnan. Marco Polo je prepotoval vso Azijo in Japonsko ter spoznal vse šege in navade ljudstev teh vzhodnih dežel. Svoja potovanja je opisal v knjigi, ki še dandanes služi zgodovinarjem za spoznavanje Azije. Iz Azije se je vrnil v Evropo preko Sundov, Kitajske in Perzije. Leta 1298. je imel neprilike z Genovežani, ki so ga prišli in zaprli. Ko se je pozneje vrnil v

svoje rodno mesto, so ga Benečani izvolili v veliki mestni svet. Umrl je leta 1323. Ob 700 letnici rojstva tega slavnega popotnika in beneškega mestnega svetnika je uprava pošte izdala spominsko znamko z njegovo sliko in napisom iz knjige, ki jo drži beneški lev v svojih šapah. Napis se glasi: »Mir tebi, Marko!«

Miro P.

Severni jelen - domača žival Laponcev

Finska ali dežela tisočerih jezer je domovina Laponcev. Na skrajnem severu te dežele živi približno 2400 Laponcev. Manjše število tega naroda pa živi tudi na Švedskem in Norveškem, nekaj pa tudi v Sovjetski zvezi. Vse našteje dežele, kjer žive Laponci, pa so tudi domovina severnega jelena, ki je Laponcu to, kar je nam govedo. Laponci rede velike črede severnih jelenov, ki se pasejo po širnih tundrah Severne Evrope. Severni jelen se hrani z lišaji in mahovi, ki jih grebe izpod snega. Najraje pa je redilni jelenovec. Suhega sena severni jelen ne mara.

Za Laponca je severni jelen pravcato bogastvo in je razen psa edina domača žival, ki mu nadomešča naše govedo, ovco in konja. Severni jelen daje Laponcem mleko, mleko in meso, poleg tega mu služi tudi kot vprežna in tovorna žival. Samec in samica imata rogovilasto rogovje, gošta rjava dlaka pa varuje žival pred silnim mrazom. Pozimi postane dlaka svetla, skoro bela (varovalna barva). Ker ima severni jelen na nogah močno razvite parklje in ker sta poleg notranjih tudi zunanja prsta močno razvita, se mu v glo-

bokem snegu in močvirju noge ne udarajo.

Severnemu jelenu je zelo podoben jelen karibu. Ima pa kratek rep, zmršeno dlako in visoko rogovje. Laponci redijo po-

leg severnega jelena tudi karibuje. Karibu živi v močvirnatih tundrah in ob robu širnih neprehodnih gozdov. Najhujši sovražniki karibujev so volkovi, ki jih stalno zalezujejo in uničujejo.

Laponska družina pred šotorom

Rimska cesta

V jasnih nočeh brez Meseca se preko neba razprostira nežen srebrnkast pajčolan, ki mu pravimo Rimska cesta.

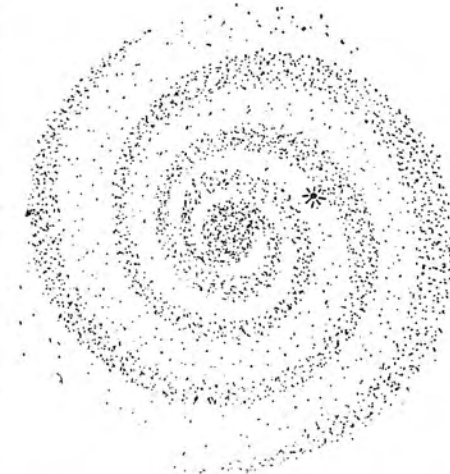
To je pravzaprav spiralna meglenica, ki jo sestavlja približno 120 milijard zvezd — sonc. Ima obliko orjaškega diska, katerega premer je tako ogromen, da potrebuje svetloba, katera potuje z brzino 300.000 km na sekundo, 85.000 let, da pride z enega konca do drugega. Meglenica se zavrti enkrat okoli svoje osi v 250 milijonih letih.

Koliko čudovitih zvezd, dvozzvezdij, zvezdnih kopic, kometov, planetov in drugih nebesnih teles kroži v tem strahovito razsežnem prostoru. Nekatere zvezde se lesketajo v rdeči, druge spet v oranžni, rumeni, beli in modrikasti barvi. Je pa tudi mnogo nevidnih.

Naše Sonce se nahaja izven središča Rimske ceste, od katerega je oddaljeno približno 25.000 svetlobnih let.

Več meglenic tvori višje zvezdne sestave, imenovane metagalaktike.

A. V.

Podoba Rimske ceste, kakor izgleda, če bi jo gledali od zgoraj

NOVICA

Medved se je nekoč otepal sitnih muh. A se je tako nerodno otepal, da se je s kremplji prasnil po nosu. Prikazala se je kaplja rdeče krvi.

Medvedka, njegova žena, je bila huda, pa mu je rekla:

»Neroda!« Medved pa je samo zabrundal in odšel proti gozdu, da si nos shladi.

Tam ga sreča volk in ga pozdravi:

»Kaj je novega, striček?«

»Eh, kaj!« zagodrnja medved.

»Nos sem si oprasnil. Prava reč!«

»Joj!« se začudi volk in se hitro odpravi proč.

Spotoma premišljuje, če se je medved res samo prasnil po nosu. Ko tako premišljuje, sreča lisico: »Dober dan, boter!« ga pozdravi lisica. »Kaj je novega?«

»Hm!« odgovori volk. »Čudne reči se godijo po svetu! Grem po gozdu pa srečam strica medveda. Jezno je brundal in vso glavo je imel obvezano. Pravi, da se je oprasnil po nosu. Ves je krvav!«

»Hov!« zalaja lisica ter zbeži z novico iz gozda. Pa zagleda zajčka v travi.

»Dober dan, kratkorepec!«

»Bog daj, zvitorepka!« odgovori zajček. »Kaj je novega?«

»Medved se je stepel z medvedko in mladiči!« pove lisica. »Pa so mu mladiči potegnili kožo z glave, da je čisto krvav. Težko bo kaj z njim!«

»Joj, joj, joj!« se začudi zajček in odskače proti vasi. Tam skoči čez plot in pozdravi mačko: Dober dan, tetka!«

»Bog daj, dolgouhec!« odzdravi muca. »Kaj je novega?«

»Pri medvedovih je pokolj!« odgovori zajček. »Mladiči so se uprli medvedu in medvedki. Mladiči so medveda tako zdelali, da se zvija v bolečinah. Vse krvavo je po tleh.

Vsak čas bo mrtev. In tudi medvedka si rane oblizuje!«

»Mijav!« se začudi muca in zbeži v hišo. Tam zagleda učeno papigo: »Ali že veš? Medvedki so se uprli. Raztrgali so medveda na deset kosov, medvedko pa na štiri. Ves brlog je poln mesa in krvi!«

»Bog se nas usmili!« zahrešči papiga in skoči na okno. Pod oknom zagleda vrano in ji zakliče: »Skrij se, vrana! Medvediči divjajo po gozdu. Medveda so najprej raztrgali na drobne kose, potem pa so kose požrli. Tudi medvedki niso prizanesli. Zdaj pa se med sabo koljejo ter mo-

rijo, ves gozd je krvav in kosi mesa leže kar tako po tleh!«

»Kra!« se prestraši vrana in odleti k srakam povedat novico. Srake zakrakajo, se dvignej v zrak in razneso po vsem svetu novico:

»Medvedi so se poklali med sabo. Nihče ni ostal živ. Najprej so si glave potrgali, potem pa še tace in telo. Na drobne kose so raztrgali vsakogar, ki se jim je približal. Vse zajce in zajke, lisjake, lisice, volkove, volkulje, vse so poklali in požrli. Ves gozd je rdeč od krvi. Krv pa se je toliko nabralo, da teče iz gozda kakor hudournik!«

META RAINER

Ilustr.: LEON KOPORC

Dva Indijanca

DVA INDIJANCA
STA VRHU KLANCA
SI ZAKURILA
IN SE MENILA,
KAJ BI SI SKUHALA
TJA DO KOSILA.
ZMLELA ŽELODE
IN Z MALO VODE
ŽGANCE UMESILA
KAR BREZ POSODE,
ŽGANCE OCVRLA,
BELCA UZRLA —
IN JO UCVRLA!

BELEC JE ŽGANCE
POMETAL POD KLANCE.

Past

PIKEC MIŠKO
PAST ZAGLEDA:
»MAMICA! POGLEJ!
RAD BI TAKO LEPO HISKO!
MAMICA! POVEJ!
ALI LAHKO VANJO SKOČIM?
JOJ! KAJ VIDIM V NJEJ!
KOS SLANINE,
CEDIM SLINE
ŽE VNAPREJ!«

»LJUBI SINKO!
PUSTI HIŠKO,
SAJ JE LE SOVRAZNA PAST,
KI PONUJA SLASTNO MAST,
DA UJAME BEDNO MIŠKO!«

NEŽA MAURER

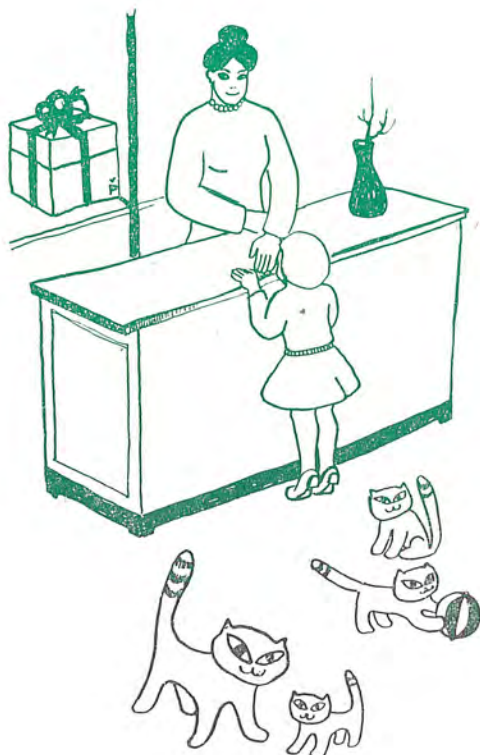
MUCKE GREDO NA SPREHOD

»Kaj pa smem postreči, prosim?
»Močno škatlo bi prosila,
tisto modro z lepo rožo!«
»Hm, za kaj jo boš rabila?«

»Veste, naša bela muca
je dobila mucke tri.
Lepe žametne oblekce
je sešila jim te dni.

Zdaj pa, ko je lepo vreme,
v park bi rada jih peljala,
pa je mene — svojo znanko —
po voziček k vam poslala.«

Ilustr.: STEFAN POTOČNIK

NETOPIR

Radovedna miška je večkrat opazovala ljudi, ki so z razpetimi dežniki v dežju brezskrbno hodili okoli. Ko pa je nekega deževnega dne hitelela prek široke ceste in jo je divja ploha tako zmočila, da je komaj pripeljala do razpoke starega zidu, kjer je imela svoje bivališče, je takoj sklenila:

»Zakaj naj samo ljudje nosijo dežnike in se pod njimi varni smejejo slabemu vremenu, jaz uboga miška pa naj ostanem mokra! Ne, ne! Pomagati si moram!«

In pričela je premišljevat, kaj naj ukrene.

Pa se je spomnila prijaznega mladega dežnikarja Celestina, ki je v soseščini krojil in delal dežnike vsake vrste in vmes žvižgal ter veselo prepeval. Večkrat je opazovala otroke in odrasle, ki so odhajali od njega z dežniki pod pazduho. Kako različno pobarvani so bili, da jih je bilo kar veselje gledati! Vsekakor ji je najbolj ugajal velik rdeč dežnik kmečkega očanca, ki je pricokljajal s hribov. Ko ga je prinesel na cesto, se je široko zarežal in ga ponosno razpel, čeprav je tedaj sonce veselo sijalo. Zavrtel ga je na rami in prijazno mežikal otročadi, ki se je zbirala okoli njega in ga vpraševala:

»Očka, ali vabite dež v svate?«

Nekega jutra pa pri dežnikarju ni bilo odjemalcev in miška se je opogumila in smuknila k njemu.

Zarentačil je:

»Vidiš jo! Kdo pa je tebe klical? Ha! Še tega se mi manjka! V moji delavnici naj se naselijo miši? No, hvala lepa!«

In dvignil je dežnik, ki ga je imel v roki, da bi po nji lopnil pa ga je prehitela:

»Stoj! Počakaj vendar!«

»Kaj pa želiš? Nisem te vabil in prav nič mi ne ugaja tale tvoj obisk! Kar brž mi izcvili svoje težave, sicer bo po tebi,« jo je osorno zavrnil.

In živalca je ponižno začela:

»Saj vem, da nisi hudoben človek, ker ljudem rad pomagaš, da jih ne moči dež! Tudi jaz si želim dežnik, da bi v nevihti lahko hodila suha okoli. Samo pomisli, kako zanimivo bi bilo, če bi se v dežju sprehajala majhna miška z razprtim dežnikom nad glavo!«

Celestin se je namuznil:

»No, napak bi menda res ne bilo! Miška z dežnikom bi bila za mene vsekakor dobra reklama! Toda kam boš z njim, saj si premajhna?«

»Pa mi naredi majhnega!« je hitela miška.

»Majhnega? Hm! Veš kaj! Prav nobenega ti ne bom napravil! Ni mam časa ukvarjati se s takimi stvarmi!«

Miška se je užalostila in povесila glavico. Pa se je kmalu spet znašla:

»Daj mi primerno krpico in nauči me šivati dežnike! Delala bom sama. Le včasih malo poglej, da ne bom streljala prehudih kozlov! Sicer bom pa pri svojem opravilu vestno tebe opazovala. Kar boš ti napravil v velikem, bom jaz v malem. Boš videl, da si naredim dežnik, kajti tako sem sklenila in mora se mi posrečiti. Dobre volje mi vsekakor ne manjka!«

Dežnikar je naposled privolil. Dal je miški kos blaga, šivanko in žico ter drobno šibico, ki naj bi nadomeščala palico. In pričela je šivati dežnik.

Miška je sicer vestno posnemala svojega mojstra, vendar ni bila dovolj okretna. Celestin pa je bil vročerkven mož, zato jo je med delom večkrat pograbil za uhlje in jih stresel. Zacvilila je, da mu je šlo skozi

mozeg. Smejal se ji je, a ostal je neusmiljen.

Marljiva vajenka se je vse bolj trudila in delala tako pridno, da so se ji noge pričele daljšati, saj se je vse bolj stegovala in vlekla šivanko zdaj z eno, zdaj z drugo šapico. Pa tudi uhlji so se ji daljšali, saj je mojster naposled že kar iz navade vlekel zanje.

Miška je naposled le imela svoj dežnik narejen. Oddahnila se je. Hotela se je z njim postaviti in dvignila ga je kvišku, pa se ji je kar sesedel.

Celestin jo je opazoval. Ker je zvesto vztrajala pri svojem delu, se mu je naposled le zasmilila in hotel ji je pomagati. Odvrigel je šibico, ki je štrlela iz sešitka mesto dežnikove palice, dežnik ji je pa spretno obesil med sprednje in zadnje noge ter ji smehljaje dejal:

»Tako vidiš! Zdaj imaš svoj dežnik! Pa še nekaj lepšega te čaka! Ko boš zunaj, zaprhutal z njim, pa boš zletela kvišku!«

»Da bom lahko letela po zraku kot

lahkokrila ptička! Ah! Kaj takega kar ne morem verjeti! Takoj poskusim. Pristrčna ti hvala,« je hitela živalca in se od samega razburjenja kar tresla.

Urno je odhitela na cesto in se pognala v zrak. Vzkičena je frfotala okoli. Včasih se je tudi kam zadela, kar pa ji ni bilo mar, saj je imela

svoj dežnik, pa še pod nebom se je lahko izprehajala.

Ko so jo otroci zagledali, so jeli kričati:

»Šiš miš! Šiš miš gre mimo hiš!«

In ta miška je bila prvi netopir ali šiš miš in sicer tisti uhati, kajti dežnikar Celestin ji je pošteno raztegnil ušesa.

Priredila: TANJA MAURIČ

Ilustr.: LEON KOPORC

PAMETNA OVČKA

(AFRIŠKA PRIPOVEDKA)

Na položnem griču so se pasle tri ovce. Nenadoma se je prikradel hudoben volk in namenil se je naravnost proti najstarejši.

»Povej, stara ovca, ali imaš ti lep obraz?« je hotel vedeti. Ovca mu je hitro odgovorila:

»Vaš obraz, volk, je veliko ljubejši. Tako je lep, da je še najbolj podoben okroglemu mesecu, visoko na nebu.«

Volk je bil s tem, resnično ljubeznivim odgovorom, zadovoljen in je šel dalje. Ogovoril je drugo ovco, ki je bila nekoliko mlajša. Tudi od nje je hotel nekaj zvedeti:

»Ti, ovca, ali imaš ti lep obraz?«

»Kaj me to sprašuješ, volk! Ko pa je tvoj obraz tako lep kot turkiz!«

Volk se je smehljal in je zadovoljen odkorakal dalje. Tedaj je zagledal najmlajšo ovco. Pogledal jo je naravnost v oči:

»Hej, ti ovčka! Ali nisem lep! Kaj ti meniš?«

Bil je že prepričan, da bo ta neumna majhna stvar še bolj pretiravala kot njeni sestri. Toda, kar so zdaj slišala njegova ušesa, je bilo

pa res hudo: »Kako si morete kaj takega sploh misliti! Saj ste tako zelo grdi, kot sam zlodej!«

Globoko užaljen je hotel kaznovati ovčko in jo požreti. Ona pa je odskakljala z urnimi skoki čez potoke in prepade.

Ko ji volk ni mogel več slediti, mu je ovčka veselo zaklicala:

»Pohitite, stari volk, peljem vas naravnost k lovcu. Ima že pripravljene mesene cmoke — prav za vas!«

Te besede so pognale volku strah v kosti. Obrnil se je za 180 stopinj in kot dim izginil v gozdu.

očala

Šla sta skupaj ob potoku:
»Stric, kaj gledaš tak grdo?«
»Uh, samo kamenje, blato!«
Saša misli: »Čudno to!

Najbrž kriva so očala,
da ne vidi ptičkov, rož.
Treba mu bo pomagati;
velik revež je ta mož.«

Po kosilu stric zadremlje.
Ko spet seže po očala,
ni več stekel — sred okvirov
bela zvončka sta bingljala.

PODNANOŠKI

Konec marca

Gledam, če že kje brsti,
a zelenja še nič ni,
vse je suho, vse še spi.
Zima res je bila huda,
zdaj v naravi je zamuda.

Upajmo pa, da aprila
se narava bo zbudila,
oživila in vzbrstela
ter lepo ozelenela.
V maju pa se razcvetela.

Ko za tem poletje pride,
z njim nam nova radost vzide,
radost jasnih sončnih dni,
ki si jih želimo vsi!

ječ • dopisi naših šolarjev • do

POMLAD

Spet k nam se je pomlad vrnila, cvetja in veselja nam podarila. Vrabčkom naročila je, naj žvrgolijo, drevesom pa naj ozele-nijo. Vse zgodilo se je tako in vse postalo je lepo. Sonce je toplo posijalo, da dete se je nasmejalo. »Juhuhu!« je zavpiilo, ko nebo se je zjasnilo.

Laura Pertot
uč. V. razr. osnov. šole v Barkovljah

Gorica, 8. marca 1966

DRAGI GALEB!

Prejela sem Tvojo knjigo, s katero si me nagradil za pravilno rešitev ugank, priobčenih v 4. št. Galeba. Za lep dar se ti lepo zahvaljujem. Jaz zelo rada čitam. Pisatelj Tone Seliškar mi je pa še posebno všeč. On mnogo piše za otroke, saj je sam večkrat rekel, da smo mu prav mi otroci zelo pri srcu. Knjigo »Velika gola predstav« bom skrbno čuvala, saj je to prav lep dar. Pristrčno Te pozdravlja

Jadranka Mozetič
uč. V. razr. osnov. šole v Gorici

MI PA SMO IZ BARKOVELJ DOMA

Barkovlje so del tržaške občine. Naša vas leži ob morju. Za vasjo je grič, ki mu pravimo Griža. Imamo dve glavni cesti, Miramarsko in Belo cesto. Med eno in drugo teče dvotirna železniška proga. V Barkovljah je 16 gostiln, osem barov, osem trgovin z jestvinami, dve drogeriji, par trgovin z zelenjavo, dve trgovini z blagom, trije damski in moški salon. Pri cerkvi prodajajo cvetice, v bližini cerkve pa je lekarna.

Na Miramarski cesti so številna kopališča. Tu je zasebno kopališče Excelsior, kopališče društva Trgovskega brodovja, Naptunovih veslačev, Saturnovih veslačev in občinska kopališča.

Na isti cesti je športno igrišče za tenis, sedež Vojaškega nabora, orožniška in policijska postaja. Znana je tudi šola za slepce Rittmajer.

Naš patron je sv. Jernej. Njegov praznik je 24. avgusta. Takrat imamo procesijo. Pevci pojejo slovenske nabožne pesmi. Procesijo spremlja barkovljanska godba.

Ob morju je lepo pristanišče, v njem pa mnogo barčic, ribiških bark in jadrnic. Naša šola je v ulici Cerreto. V isti ulici je sedež barkovljanskega prosvetnega društva. Vsak teden je v društvu baletna šola.

V Barkovljah je tudi več tovarn, kot n. pr. tovarna kisa, barv, tovarna Machne, Ser-ravallo in Janoušek.

Vsaka skupina hiš naših domačinov ima svoje ime. Licia stanuje na Stari gori, Erika na Spolovini, Sandro pri Markočih, Tatjana v Judovcu, a Damijan na Mandriji. Poznamo še: Cjake, Kostanjevo, Turn, Rumeno hišo, Kralje, Kozjak, Pancerovec, Zajce, Pikone, Kuert, Turke, Gašperete, Speklatovec, Spolovino, Friče in Gandriče.

Nekoč je bilo v Barkovljah mnogo peric in ribičev. Sedaj so prebivalci Barkovelj po poklicu: mehaniki, zidarji, mizarji, vrtnarji, trgovci, električarji, mesarji, gostilničarji, peki, kovači. Kmetov je zelo malo, istotako tudi ribičev.

Licia Furlan, Erika Scheimer,
Tatjana Cernivec, Sandi Pertot,
Damijan Cijan
uč. V. razr. osnov. šole v Barkovljah

MOJA HRUŠKA

Po kosilu grem najrajši na vrt k svoji hruški. Njej pripovedujem o stvareh, ki so se mi zgodile v šoli in še druge novice. Kadar sije toplo sonce, pišem v njeni senci šolske naloge. Kmalu bo hruška cvetela. Njene hruškice niso velike, pač pa so zelo okusne. Na našem je še ena hruška take vrste. Mojo hruško mi je prinesel stric, ko sem bila stara komaj štiri leta. Nekega pomladanskega dne, ko je burja zelo močno pihala, je zlomila moji hruški precej debelo vejo. Sedaj je hruška že velika, a rana se je še pozna.

Macorsi Majna
uč. V. razr. osnov. šole v Barkovljah

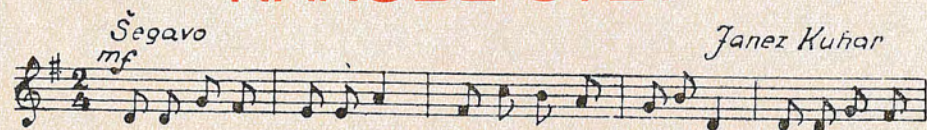
MOJA SESTRICA

Moji sestrici je ime Ingrid. Kmalu bo stara devet mesecev. Je zelo pridna, ker vedno spi. Ze govori, ker pravi mami baba. Ima mnogo oblek in predpasnikov. Jaz jo imam zelo rada.

Livijana Zorn
1. razr. osnov. šole v Barkovljah

NAROBÉ SVET

1. Pticek laja hov, hov, hov, kdaj pagremo spel na lov. Levov, tigrov
2. Čriček mjavka mjav, mjav, mjav. Mlečna kaša, rod bo zdrav. Za nedeljo

1. mirgo-li, še na slona bomo šli. Kuža čivka čiv, čiv, čiv.
2. pa še miš, če jo za ro — ge vloviš. Mačka črička čri, čri, čri,

1. Kje bom kaj pod koljun dobil. Drevje polno je prosa, a na polju jabolka.
2. v luknjici ves dan čepi, dokler jo ne izbe-za Jgorje-va slamica.

VEVERICA

Veselo

Borut Lesjak

Urno, žurno, vedno bolj, kakor blisk do debla dol, smuk-zdaj dir,

hov galop, repek-metla, uhliji-čop. Trip pod borom vi-ha rep,

veja škrtne - proč potep, z bora spet kot blisk na bor! Bi jo rad? Kar splezaj gor!

V pesmi »Zima« priobčeni v 5. številki popravi: napačno: dno mi ulovite, pravilno: de-
co mi ulovite!

KRIZANKI

(Sestavila Ingrid Kalan, dijakinja 3. b razr. Enot. sred. šole pri Sv. Jakubu)

1	2		3	4	5	6	7	
8			9					
10		11		12			13	14
15				16				

Vodoravno: 1. sadež, 8. igralna karta, 9. kozji pastir, 10. odposlanec, 12. oziralni zaimek, 13. nikalnica, 15. del sobe, 16. žensko ime.

Navpično: 1. jo nastavljajo lovci, 2. domača žival, 3. veznik (z opuščanjem), 4. udi človeškega telesa, 5. zavetišče, 6. predlog, 7. nasprotno od bel, 11. nota, 14. števnik.

1	2	3	4		5
6					
7				8	
			9		

Vodoravno: 1. domača ptica, 6. azijska država, 7. točilnica, nočno zabavišče, 8. igralna karta, 9. doktor.

Navpično: 1. živi v vodi, 2. naplačilo, 3. vladar, 4. Mladinska knjiga, 5. del obraza, 8. ploskovna mera.

UGANI!

1. Kje biva volk, ki nima nog?
2. Poznaš li mačeho brez rok?
3. Kateri zvonček ne zvoni?
4. Katera zvezda ne žari?
5. Kje medved je, ki nima dlak?
6. Kje cesta zidana je v zrak?
7. Katera hiša se premika?
8. Poznaš li voz, ki se svetlika?
9. Katera ura ni navita?
10. Kateri mlin ne melje žita?

V poslani rešitvi napiši poleg številke samo besedo, ki pove rešitev. Za žrebanje bo vpoštevanih najmanj pet pravilno rešenih ugank.

POSETNICI

MARKO Š. ČOP

KARLA BONIČ

Ugani poklic obeh oseb!

PREMENE ČRK

K O K R A
T O Ž B A
G R U D A
K O P E L
V O L I Č
V R O Č A
K O Č A R

P L E Č A
L O V E C
P R E Č A
B A N K A
K R O T A
M A Č K A
S L I V A

Spremeni navedenim besedam srednjo črko! Dobil boš besede drugega pomena. Spremenjene črke, brane navzdol dajo pregovor.

Rešitve ugank pošljite uredništvu Galeba, Opčine pri Trstu, Opicina, Trieste najkasneje do 15. marca 1966. Trije izžrebaní reševalci bodo nagrajeni

---

REŠITEV UGANK IZ 5. ŠTEVILKE

- KRIŽANKA:** Vodoravno: 1. sobota, 3. kimono, 5. raketa, 7. capa, 9. paralela, 11. nogavice, 14. napa, 16. Ninive, 18. carica, 19. navada.
Navpično: 1. sobica, 2. tara, 3. kitara, 4. novela, 6. kepa, 8. papiga, 10. ledina, 11. novica, 12. Vinica, 13. ceni, 15. parada, 17. vena.
- STEBRIŠČE:** 1. sokol, 2. oprema, 3. Brda, 4. Igor, Egon, 5. norec, 6. ograda, 7. Alpe, 8. ura, 9. ogled, 10. stotnik, 11. ara, 12. lepotec, 13. stalo, 14. klobuki, 15. ura, 16. gniloba, 17. ep, 18. sraka.
Pregovor: Kdor ne uboga, ga tepe nadloga.
- POSETNICI:** Članici opernega orkestra sta violinistka in harfistka.
- DOPOLNITEV:** povelje, sodišče, jerbasa, levica, podboj, doktor, maršal, patron, najprej, lepenka, šelest.
Pregovor: Povesod je lepo, doma pa najlepše.

Tokrat je uredništvo prejelo zelo malo rešitev. Komaj enajst in od teh sta bili dve rešitvi nepopolni. So bile uganke mogoče pretežke? No, prihodnjič se bolj potrudite! Izžreban je bil samo en reševalec.

Nagrado dobi Pavel Čeh, učenec IV. razr. osnov. šole pri Sv. Jakobu.

MLADI FILATELISTI POZOR!

Ljubo Zorman z Jesenic (Slovenija) Cirila Tavčarja ul. 15 bi rad zamenjal znamke. Uredništvo Galeba prosi naše mlade filateliste, da ustrežejo njegovi prošnji.

CENA 100.- LIR